

A letter from two female Swedish legislators of different parties on why the "Swedish Model" needs to be scrapped; this was published in *Expressen* on July 21st, 2010. English translation by Maggie McNeill (via Google Translator) follows.

Debatt: Skrota sexköpslagen för kvinnornas skull

Patriarkala idéer om lösaktiga kvinnor styr fortfarande svenska lagstiftare. Sexköpslagen måste rivas upp, skriver Camilla Lindberg (FP) och Marianne Berg (V) i ett blocköverskridande upprop.

Den sexköpslagsutredning som JK Anna Skarhed presenterade i början av juli 2010 hävdar att lagen är framgångsrik. Skarhed förordar en höjning av maxstraffet för sexköp från sex månader till ett års fängelse. Problemet är bara att utredningen är ett beställningsverk, en ideologisk kampskrift där slutsatserna varit bestämda på förhand.

Sexköpslagen innebär att staten kontrollerar sexuell aktivitet mellan samtyckande vuxna. Grunden till detta är patriarkala föreställningar där sex delas in i "ont" eller "gott". Människor förhindras att sluta privata avtal gällande sex. Staten anses ha vetorätt i denna annars högst intima fråga.

Lagen är också ett uttryck för den svenska drömmen om det rena folkhemmet. Andra uttryck för denna har varit lobotomi av psykiskt sjuka, tvångssteriliseringar av "socialhygieniska" skäl, samt kriminalisering och patologisering av homosexualiteten. Protester har avvisats med att "staten vill dig bara väl och vet vad som är bäst för dig".

Idag gäller detta, fortfarande av samma anledningar, sexhandeln.

I de patriarkala föreställningarna återfinns idéer om kvinnlig "lösaktighet" som skamlig. Än idag kan män långt mer obehindrat än kvinnor utöva sex utan att känna skam eller nedvärderas av andra. Kvinnor skall vara rena och obefläckade. Till och med våldtäktsoffer skäms och skuldbeläggs sig själva. Många hemlighåller därför vad de utsatts för. Det gemensamma är den utomäktenskapliga penetrationens stigma.

"Skulle du vilja att din dotter sålde sex?" är den vanligaste frågan bland lagens förespråkare, utan tanke på att frågan i sig bidrar till att förstärka det kvinnliga horstigmat. Sonens eventuella horeri tycks inte oroa i lika hög grad. Detta trots att mycket tyder på att det bland unga är fler män än kvinnor säljer sexuella tjänster. Men den dag vi kan tolerera och respektera "horan" har vi nått långt. Då respekterar vi kvinnan, hennes kropp och hennes rätt till sin kropp, och har frigjort oss från den hederskultur som stämplar kvinnlig "lösaktighet" som något negativt.

I sexköpslagens förarbeten anges det att "det i ett jämställt samhälle är ovärdigt och oacceptabelt att män skaffar sig tillfälliga sexuella förbindelser med kvinnor mot ersättning". Detta likställs med mäns våld mot kvinnor, och numera föreslås det ge upp till ett års fängelse.

På det sättet diskvalificerar man kvinnors subjektiva upplevelse. Man infantiliserar dem och fråntar dem deras ansvar för sina handlingar och beslut. Är detta ett steg i riktning mot

jämställdhet?

Eller är det i själva verket bara en ny nyans av den traditionella patriarkala synen på kvinnor?

En del sexsäljare befinner sig i vanmakt på grund av drogberoende eller fattigdom. Men ska vi då inte ordna behandlingsmöjligheter för drogberoende? Det saknas tusentals rehabiliteringsplatser idag. Och måste vi inte granska det sociala skydds nätet? Fungerar det så dåligt att människor väljer sexhandel framför att befatta sig med socialkontoret?

Kriminalisering av sexköp stigmatiserar redan marginaliserade människor.

Annan sexhandel sker med högre grad av frivillighet, på intet vis annorlunda än för dem som inte arbetar med sex. En del tar betalt som eskorter, i samband med sexpartyn, på strippklubbar, massageinstitut och så vidare. Här finns män och kvinnor som inte måste sälja sex på grund av drogmisbruk och fattigdom. De gör det helt enkelt för att de gillar det och får ut något av det, såsom pengar.

Vi bör inte okritiskt tro myter om "den lyckliga horan". Verksamheten är många gånger tuff och passar antagligen endast för en liten minoritet kvinnor och män. Det föreligger fortfarande betydande problem inom sexhandeln som vi behöver komma till rätta med.

Naturligtvis bör vi inte heller falla för myter om den lyckliga massören, hemtjänstarbetaren, skådespelaren eller politikern. Det finns ingen verksamhet inom vilken lycka är garanterad, och många människor far illa på olika sätt. Men i de flesta branscher finns fackföreningar, arbetsskyddsåtgärder, friskvårdssatsningar, A-kassa, pensionspoäng och sjukpenning. Endast i fallet med sextjänster påtalas problem med påståenden om "de olyckliga hororna" och åtgärdas med infantiliserande förbudslagstiftning.

Tyskland har valt en annan väg. Där är sexhandeln laglig och reglerad. Bakom lagen, som kom 2001, ligger det tyska miljöpartiet De Gröna. Dessa hade i sin tur fått idén genom ett intensivt lobbyarbete från ett antal autonoma prostitutionsnätverk som kämpat för bättre villkor och rättigheter för sexarbetare.

Ett populärt argument bland sexköpslagens försvarare är att om sexhandeln vore legal skulle arbetsförmedlingar anvisa sexarbete till kvinnor. Så blir dock inte fallet, precis som man idag aldrig mot sin vilja behöver ta arbete som porrfilmskådespelare.

Förespråkarna för sexköpslagen jämför sexhandel som sker mellan samtyckande vuxna med trafficking, tvång, slaveri och sexuellt utnyttjande av barn. Begreppen blandas friskt. På regeringens hemsida läser vi exempelvis om "[A]rbetet mot prostitution och handel med människor" att "män köper, säljer och utnyttjar kvinnor och barn genom att prostituera dem". Lagarna skall "förebygga och bekämpa handel med människor och för att skydda de människor, främst kvinnor och barn, som är eller riskerar att bli indragna i prostitution och andra former av sexuellt utnyttjande."

Det förekommer också avskyvärda avarter såsom trafficking. Detta måste få ett slut, och det snarast. Slaveri och tvång i alla dess former är oacceptabelt, och dessa företeelser måste bekämpas genom att brotten utreds och förövarna spåras upp och döms. Men lagar som täcker in detta finns redan. Att utöver detta även kriminalisera sexhandel mellan samtyckande vuxna gör bara situationen värre.

Sammanblandningen av begreppen innebär en obehaglig devalvering av offrens upplevelse, och uppluckring av de värden som säger att vi inte skall tillfoga varandra skada. Det vore osmakligt att se ett traffickingoffer – eller ett sexuellt utnyttjat barn – i ögonen och meddela att "i Sverige är det du råkat ut för inte är värre än om du som självbestämmande vuxen sålt sex frivilligt". Kriminaliseringen av sexköp ger upphov till illegal ersättningsmarknad där handeln är farligare. Efterfrågan minskar inte, utan exporteras dels utomlands, framför allt till europeiska grannländer och Asien, och drivs dels ner under jorden. Kriminella organisationer ges möjlighet att etablera sig. Det blir svårare för köparen att avgöra om det föreligger tvång eller frivillighet. Benägenheten att larma polisen för den som misstänker att säljaren far illa minskar markant. Man riskerar repressalier både från de kriminella elementen och staten. Det senare eftersom man kan göra sig misstänkt för "försök till sexköp" – vilket också är kriminaliserat. Sexhandel mellan samtyckande vuxna kommer att finnas så länge människor är sexuella varelser som sinsemellan kan byta pengar, varor och tjänster.

Detta är ett faktum som ingen lag kan ändra på.

Med öppna och lagliga sexköp kan alla i branschen lättare upptäcka avarterna. Säljarna måste kunna organisera sig utan att kopplerilagen därmed gör dem kriminella, vilket är fallet idag. Ett licensförfarande kan vara en lösning för verifiering av ålder och andra attribut. Kriminalisering av sexköp där slaveri eller trafficking föreligger är också ett alternativ.

Vi menar att man under en nollvision om det rena folkhemmet offerar människors hälsa och liv för att föra paternalistisk signalpolitik som infantiliserar kvinnor. Vi vill därför stärka rättigheterna och villkoren för dem som säljer sex. Polisinsatser bör koncentreras där verklig skada sker – människohandel, slaveri, sexuellt utnyttjande av barn, ungdomsprostitution – och inte på att jaga vuxna människor fullt kapabla att fatta egna beslut.

Sexköpslagen i sin nuvarande utformning måste rivas upp.

CAMILLA LINDBERG , riksdagsledamot (FP) och ledamot i Kulturutskottet.

MARIANNE BERG , riksdagsledamot (V) och ledamot i Konstitutionsutskottet.

Legislators Call for Sex-purchase Law to be Scrapped

Swedish legislators are still controlled by patriarchal ideas about loose women. The Sex Purchase Act must be abolished, write Camilla Lindberg (FP) and Marianne Berg (V) in a call to action.

At the beginning of July 2010, Anna Skarhed presented a report claiming that the sex-purchase law is successful. Skarhed advocates raising the maximum penalty for buying sex from six months to one year in prison. The only problem is that the report was commissioned to be nothing but an ideological essay whose conclusions were determined in advance.

With the Sex Purchase Act, the State controls sexual activity between consenting adults. The basis for this is the patriarchal notion that all sex is either "evil" or "good"; people are prevented to enter private agreements for sex because the state is considered to have a veto on this otherwise highly intimate question.

The law is also an expression of the Swedish dream of the pure welfare state. Other manifestations of this have included lobotomy of the mentally ill, forced sterilization for "social hygiene" reasons, and criminalization and pathologization of homosexuality. Protests are rejected on the grounds that "the state is concerned with your welfare and knows what is best for you." Today, this same reasoning is used to justify control of the sex trade.

Among the patriarchal notions are ideas about female "promiscuity" as shameful. Even today, men pursue sex far more freely than women without feeling ashamed or belittled by others. Women should be clean and spotless; even rape victims feel ashamed and blame themselves, often keeping the experience a secret due to the stigma of "illegitimate penetration". "Would you like your daughter selling sex?" is the most common question among law proponents, but the question itself helps to strengthen the female whore-stigma; a son's possible adultery does not seem to worry as much, despite many indications that among the young there are as many men as women selling sexual services. When the day arrives that we can tolerate and respect the "whore", we will have come a long way. We will then respect the woman, her body and her right to her body, and be free from the culture of honor which stamps female "promiscuity" as something negative.

The legislative history of the prostitution law states that "in an equal society it is disgraceful and unacceptable that men obtain casual sexual relations with women for consideration." This is equated with male violence against women, and now it is proposed to result in up to a year in prison. In a way this disqualifies women's subjective experience; it infantilizes them and deprives them of responsibility for their actions and decisions. Is this a step towards gender equality? Or is it in fact only a detail of the traditional patriarchal view of women?

Some sellers are powerless due to drug dependency or poverty. But should not we not arrange treatment for drug addiction? Are there not thousands of rehabilitation places today? And what of the social safety net; does it work so badly that people choose the sex trade rather than deal with the social welfare office? Criminalization of sex further stigmatizes those who are already marginalized.

The sex trade is often done much more voluntarily, just like those who do not work with sex. Some work as escorts, or in connection with sex parties, strip clubs, massage parlors and so on. There are men and women who do not have to sell sex because of drug abuse and poverty; they do it simply because they like it and make a good living at it.

It is true that we should not uncritically believe myths about "the happy whore"; the work is often tough so it is probably only a small minority of women and men. There are still significant problems in the sex trade that we need to address. Of course we should not fall for the myth of the happy massager, home care worker, actor, or politician, either; there is no work in which happiness is guaranteed, and many people are harmed in various ways. But in most industries there are labor unions, health and safety measures, wellness initiatives, unemployment benefits, pension and sick pay. Only in the case of sex services are problems highlighted by the claims of "the unfortunate whores" and dealt with by infantilizing ban legislation.

Germany has taken a different path; there the sex trade is legal and regulated since 2001. This is thanks to the German Green Party, who got the idea through intensive lobbying from a number of autonomous prostitution networks that fought for better conditions and rights for sex workers. A popular argument among defenders of criminalization is that if the sex trade were legalized, women could not turn down prostitution offers from employment agencies; this is not the case, just like no one is forced to work as a porno actor even though it is legal.

Advocates of the sex-purchase law equates business transactions between consenting adults with trafficking, coercion, slavery and sexual exploitation of children. On the government's website we read, for example, of "prohibitions against prostitution and trafficking in persons", that "men buy, sell and exploit women and children by prostituting them," and that laws shall "prevent and combat trafficking in persons and protect people, mainly women and children, who are at risk of becoming involved in prostitution and other forms of sexual exploitation."

There are heinous abuses such as trafficking. These have to stop, and urgently so. Slavery and coercion in all their forms are unacceptable, and must be fought by the crimes being investigated and the perpetrators tracked down and convicted. But laws that cover this already exist; to go beyond this to criminalize sex between consenting adults just makes the situation worse. The confusion of concepts is also a nasty devaluation of victims' experiences, and an abrogation of harm-reduction principles. Imagine looking a trafficking victim or a sexually abused child in the eye and announcing that, "in Sweden, what happened to you is no worse than if you made the adult decision to sell sex voluntarily."

The criminalization of prostitution creates a situation which makes the trade more dangerous. The demand does not decline, but is instead driven underground or exported to neighboring European countries and Asia. Criminal organizations are given the opportunity to establish themselves. It becomes more difficult for the buyer to determine if a sex worker is coerced or willing, and the propensity to alert police to suspicion that a seller is in distress decreases significantly because of risk of retaliation from both the criminals and the state, the latter because "attempted sex" is also criminalized.

The sex trade between consenting adults will always exist as long as people are sexual beings who can exchange money, goods and services with each other; no law can change that. With open and legal sex, all in the industry can more easily detect abuses. Vendors must be able to organize themselves without a pandering law making them criminals, as is the case today. A

licensing system could be a solution for verification of age and other attributes. Criminalization of sex with a slave or trafficked person is also an option.

We believe that the sex purchase law sacrifices human health and life in order to support paternalistic policies that infantilize women. We therefore want to strengthen the rights of and improve conditions for those who sell sex. Police action should be concentrated where the real damage is done - human trafficking, slavery, sexual exploitation of children, youth prostitution - and not on chasing adults fully capable of making their own decisions. Accordingly, the Sex Purchase Act in its present form must be overturned.

CAMILLA LINDBERG, MP (Liberal) and member of the Culture Committee.

MARIANNE BERG, MP (V) and member of the Committee on the Constitution.